

Recensie: Through the grapevine ★★★★1/2****1/2

Kc Nona Mechelen
dinsdag 14 september 2021

foto © Bart Grietens

Recensie:

Een mix van dans, acrobatie en Oosterse gevechtskunst, dat brengen Axel Guérin en Alexander Vantournhout in het bejubelde Through the grapevine. Ook in Kc Nona kreeg het duo een terechte staande ovatie achteraf. De succesvoorstelling zet daarmee zijn zegetocht verder nadat het eerder deze maand geselecteerd werd door het Theaterfestival als een van de allerbeste dansvoorstellingen van de afgelopen maanden.

Met Through the grapevine levert Alexander Vantournhout zijn zevende voorstelling af, tevens zijn eerste echte duet. In zijn eigenzinnige pas de deux die hij creëerde met Axel Guérin zoekt het duo de limieten op van het lichaam. Dat resulteert in een intense fysieke voorstelling.

De twee meten zich ten opzichte van elkaar. Guérin's armen blijken langer dan die van Vantournhout. Dat onderstrepen ze op verschillende manieren. Vantournhout legt zijn hand op die van zijn collega en stelt vast dat ie zijn andere hand niet op die andere van Guérin kan leggen. Wanneer ze tegenover elkaar staan, kan die laatste hem een klap op zijn gezicht geven terwijl de ander niet verder komt dan de lucht strelen. Het verschil is makkelijk zo'n tien centimeter, meten ze aan de muur links, en dat geldt lang niet alleen voor de armen. Ook naar het einde van de voorstelling toe wanneer de ene met zijn voet de ander zijn borst raakt wanneer die verwijst naar Oosterse gevechtskunst, zal de ander zijn collega niet raken. Hij komt enkele centimeters te kort.

De twee zien we elkaar voortbewegen als een op het bovenbeen van de ander zit. Het beeld levert iets komisch op. Het duo lijkt op twee marionetten of speelgoedfiguurtjes die opgedraaid elkaar onophoudelijk in beweging kunnen blijven houden. Ook wanneer ze samen schommelen, als een bolletje rondcirkelen wanneer ze elkaars enkels vasthouden is dat zo.

Wat Through the grapevine helemaal geniaal maakt, naast de gortdroge humor die ze non-verbaal, meestal via hun blikken uiten, is dat er gespeeld wordt met optische illusie. Als ze achteraan het witte speelveld dat in de vorm van een trapezium is, gaan zitten op een monitor blijkt de ene zittend een stuk kleiner dan de ander terwijl ze naast elkaar staand wel even groot zijn.

Verder trekken ze ook geometrische figuren in hun dans. Zo hellen ze tegen over elkaar terwijl ze hun armen parallel houden met de vloer. Of zien we bijna niet meer waar het ene lichaam ophoudt en het andere begint wanneer een van de twee ondersteboven met zijn hoofd op de borstkast van de ander die rechtstaat rust. Naar het einde toe vormen ze ook een omgekeerde L in een variant op hand op hand-acrobatie: voet-op-voetacrobatie en zien we ze als het ware jongleren met hun benen en daarna hun armen zodat je vanuit jouw gezichtspunt als kijker bijvoorbeeld even denkt dat de ene een been heeft, en de andere drie en vice versa.

Gezichtsbedrog, clownerie, acrobatie – Axel Guérin en Alexander Vantournhout weten het publiek dus danig te beroeren, niet in het minst door voldoende te variëren en hun voorstelling vakkundig op te bouwen. Het duo brengt de toeschouwers aan het koord dansen met de emoties die het uitlokt.

Hun reacties gaan van verwondering tot gigantische verbazing om de fysieke mogelijkheden en vooral het onderlinge vertrouwen en de verstandhouding die de twee ten opzichte van elkaar tonen, tot het uitproeven om de grappige beelden die

de choreografie niet zelden oplevert. Dat zelfs een vleermuis die stiekem de zaal binnengeglipt was tijdens de vorige load out Through the grapevine voor geen geld van de wereld wou missen in kc Nona, zegt genoeg. Dit moet u gezien hebben.
< Bert Hertogs >